

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ges fasthed i dansk politik, er venstres stilling. Nylig har partiets rigsdagsgruppe fået en ny formand, men er han også partiets leder? Kan partiet overhovedet samles om en linie, eller er det som et puslespil, hvis brikker er kommet i ulave og triller hver sin vej? Vil man følge den invitation, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har udstedt hen over hovedet på alle Pinstruperne i venstre med sine socialliberale fremtidssyn, der forudsætter et samarbejde med socialdemokratiet? Eller skal man læse partiets hensigter i „Sorø Amtstidende“, der åbent drager den yderste konsekvens af talen om det borgerlige samarbejde mod socialdemokratiet og anbefaler, at venstre og konservative bliver eet parti. Var det kun et fejlskud, da „Roskilde Dagblad“ afviste det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts kærlighedserklæring med det kendte venstre-ord: Sid din ven nær, men sid ikke låret af ham! Man kunne også have spurgt, om det er det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der udtrykker venstres opfattelse, hvis det ikke efterhånden var blevet klart for alverden, at han ikke har andet end sig selv og måske endnu et enkelt medlem af venstres rigsdagsgruppe bag sin altomfattende reformatoriske virksomhed og „hjemmestrikkede filosofi“ — jeg citerer det ærede medlems partifælle, det ærede medlem hr. Harald Petersen.

Jeg tror i det hele taget, der er meget rigtigt i det, „Horsens Folkeblad“ skrev den 11. maj — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„Det kan slet ikke nytte at ville benægte, at der er meget, som må bringes i orden i den borgerlige opmarch, før oppositionen kan siges at have sagerne klar til en regeringsovertagelse.“

Måske kunne man dog også omskrive det til, at der er meget, som skal bringes i orden, blot for at venstre kan få hold på sig selv. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremviste på det radikale landsmøde fornylig sig selv som rigsdagens store fredsstifter, som manden, der forhindrede selvmord og andre ulykker. Jeg skal ikke bestride det ærede medlems fortjenester i så henseende, men blot deroverfor stille op, at arbejdet berinde for en stor del er foregået i en atmosfære af uforløst spænding. Det har i visse situationer været underholdende, men ikke fremmende for det saglige arbejde. Rigsdagen og folkestyret er ikke tjent med en fortsættelse heraf, og derfor efterlyser vi klarhed hos oppositionen.

I det hele taget er jeg ikke fremmed for den tanke, at dansk politisk liv kan trænge til, hvad man i en vis forstand kunne kalde en ny begyndelse. Det er meget sandsynligt, at den forfatningsændring, vi har trængt til i mange år, kunne give stødet hertil. Jeg hilser derfor med stor tilfredshed, at den højtærede statsminister i sin Aarhus-tale forleden udtrykte et ønske om at få klarhed over mulighederne for enighed om en forfatningsændring, og at han har fulgt sagen op ved i går at forelægge partierne et konkret forslag om at bringe forfatningsforhandlingerne til afslutning i løbet af sommeren. Måtte bestræbelserne føre til det ønskede resultat.

Sønderup: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, på grund af sygdom er forhindret i at være tilstede, skal jeg fremsætte nogle bemærkninger.

Ved det møde, der fornylig blev afholdt i London af Atlantrådets medlemmer, blev det stærkt understreget, at deltagerne i Atlantpagten havde afgivet en del af deres selvstændighed til fordel for det, man kalder det mere kollektive. Det kommer jo ikke overraskende. Sådan havde vi også forudset, at det måtte gå, navnlig hvis vi skulle gøre os håb om, at de forventninger, vi nærede til Atlantpagten, skulle gå i opfyldelse. Midt i al den usikkerhed, der præger de udenrigspolitiske forhold i dag, er der grund til at konstatere, at vi føler vor stilling betrygget ved det samarbejde, vi gennem Atlantpagten er blevet parthavere i.

Et andet spørgsmål, der også tangerer udenrigspolitikken, nemlig problemet Sydslesvig, har jo, som det også blev nævnt af den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, ikke i længere tid været genstand for omtale her i tinget, men jeg vil advare imod, at man tager det som udtryk for, at vi ikke fortsat har den samme interesse for dette spørgsmål og alle de problemer, der knytter sig til det. Jeg vil gerne slå fast, at vort partis stilling til Sydslesvig ikke har ændret sig på noget punkt, at vi fortsat mener, at det er Danmarks pligt, når som helst og hvor som helst der er mulighed for det, at sætte ind for de berettigede ønsker, som stedse næres fra sydslesvigernes side, og som ligger indenfor de rammer, der så ofte er angivet.

Vi må tillægge regeringen og dem, der står bag dens opfattelse af dette spørgsmål, et stort, stort ansvar for, at der ikke er opnået mere, end tilfældet er.

Ser man på udviklingen, således som den skrider frem, er det åbenbart, at man grad-